

«Αἱ Ἐκκλησιάζουσαι».

Ἡ Νέα Σκηνή ἡ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ποιούσα ἐν βῆμα ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ἀγάπης τῆς καλλιτέρας μερίδος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ μεθ' ὅλας τὰς δυσχερείας κρυφίας καὶ φανεράς τὰς προβαλλομένας πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ καλοῦ ἔργου, ὅπερ ἀνέλαβε καὶ πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὁποίου ἐγγίζει καθ' ἐκάστην, ἔδωκε ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ταύτης τὰς « Ἐκκλησιάζουσας » τοῦ κλασικοῦ ἐλευθεροστόμου σατυρικοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου. Περὶ τῆς κωμωδίας ταύτης πολλὰ ἐγράφησαν ἐπομένως εἰς ἡμᾶς οὐδὲν ἀπομένει πρὸς ἔλεγχος, διότι ἠθέλομεν εὐρεθῆ εἰς τὴν οὐχὶ εὐχάριστον θέσιν νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐν πολλοῖς τὰ αὐτά.

Ἐν τούτοις ὀφείλομεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ἐργασίαν τοῦ μεταφραστοῦ καὶ νὰ χρεωστῶμεν αὐτῷ χάριν ὅτι ἠδυνήθημεν διὰ μέσου τῆς ὀλίγον ἀνιαρᾶς μεταφράσεως νὰ μεταφερθῶμεν εἰς χρόνους εὐκλείας καὶ δόξης καὶ νὰ μείνωμεν ἐν θείᾳ ἐκστάσει πρὸ τῆς διδακτικῆς πλὴν εὐφροσύνης σατύρας τοῦ ἀρχαίου κωμωδοῦ.

Αἱ βωμολοχίαι καὶ αἱ αἰσχρολογίαι αἱ λίαν ἀνιαρῶς ἐν τῇ μεταφράσει προβάλλουσαι προκαλοῦσιν ὄντως τὴν ἀηδίαν καὶ ἠχοῦσι κάκιστα εἰς τὰ ὦτα, οὐδὲ δύνανται αὐταὶ νὰ σωθῶσιν ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι καὶ ὁ ἐλευθερόστομος καὶ ἀπύλωτος τὸ στόμα Ἀριστοφάνης οὕτως αὐτὰς μετεχειρίσθη κατὰ τοὺς χρόνους του, ὅπως σατυρίσῃ τὰς παραδόξους ιδέας τοῦ Πλάτωνος περὶ πολιτείας. Τὸ κείμενον καὶ τὸ πνεῦμα τῆς κωμωδίας πάντως παρενοήθη καὶ ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀριστοφανείου κωμωδίας ἐγράφη ἐντὸς τοῦ βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος τῶν 14

ἡμερῶν ἢ νέα κωμωδία τοῦ κ. Δημητρακροπούλου.
Τὸ εὐχάριστον δι' ἡμᾶς ἐστὶ τῆ κωμωδία ταύτη τοῦ
Ἀριστοφάνους εἶναι ὅτι αὐτὴν ταύτην τὴν κωμωδίαν
δυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν ὡς ἐπιχείρημα ἐναντίον
τῶν ἀμφισβητούντων τὴν γνησιότητά μας καὶ τὴν
ἄμεσον καταγωγὴν μας ἐκ τῶν ἡμετέρων προγόνων
Ἡ ἐκλύσις τῶν ἠθῶν, ἢ διαφθορὰ τῶν ἀρχῶν, ὁ
τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην

περὶ πραγμάτων τῆς πολιτείας εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὴν
σήμερον, πανομοιότυπος.

Ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου ἔχομεν νὰ εἴ-
πωμεν μόνον ὅτι πάντες οἱ μῦσται ἔπαιξαν καλῶς
καὶ διετύπωσαν ἐπίσης καλῶς τὰ μέρη των.

Τὸ περίεργον εἶναι, καὶ τοῦτο μὴ φανῆ ὑπερ-
βολή, ὅτι ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Δημητρακοπούλου
προσεγγίζει πλειότερον πρὸς τινὰ γαλλικὴν μετά-
φρασιν τοῦ Ἀριστοφάνους πρὸ πολλοῦ χρόνου γρα-
φεῖσαν ἢ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κείμενον. **Θεατῆς.**